

DE SAMVIRKENDE SOGNERÅDSFORENINGER I DANMARK

Den 14. februar 1961.

I anledning af det af socialministeren fremsatte forslag til lov om offentlig forsorg skal De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark tillade sig at fremføre følgende bemærkninger:

Man hilser herfra med tilfredshed den tendens til forenkling af den sociale lovgivning, som forslaget er udtryk for navnlig derved, at særhjælp, kommunehjælp og fattighjælp i det store og hele slås sammen til én hjælpeart. En sådan forenkling af lovgivningen vil også medføre en vis — omend begrænset — forenkling af kommunernes sociale regnskaber.

Samvirksomheden beklager derimod meget, at disse forenklingsbestræbelser ikke er udvidet til også at omfatte refusionsreglerne, der efter forslaget er praktisk taget uændrede. De meget indviklede og unødigt stærkt differentierede refusionsbestemmelser i §§ 108-12 er hovedårsagen til, at det sociale regnskab med tilhørende refusionshæfte i dag indeholder ca. 500 konti, hvilket selv sagt er langt ud over det nødvendige for at give en — også i statistisk henseende — tilstrækkelig specificeret oversigt over de sociale udgifter.

Man skal derfor meget henstille, at der også tages skridt til en forenkling af refusionsreglerne. De samvirkende Sognerådsforeninger er meget vel klar over, at en gennemgribende forenkling af refusionsreglerne, således at de mange refusionsbrøker slås sammen til et stærkt begrænset antal, i teknisk henseende er vanskelig at foretage, uden at der samtidig sker visse forskydninger i byrdefordelingen mellem stat og kommune og mellem kommunernes indbyrdes, og at det måske derfor ikke er muligt at tilendebringe de fornødne beregninger så betids, at der samtidig med forslagets gennemførelse foretages en så gennemgribende forenkling af refusionsreglerne, men arbej-

det hermed bør efter samvirksomhedens opfattelse påbegyndes snarest.

På ét punkt vil det dog i alt fald allerede nu være muligt at forenkle refusionsreglerne, nemlig derved, at det særlige stats-tilskud — der oprindeligt hidrører fra den nu nedlagte fælleskommunale udligningsfond — slås sammen med den almindelige statsrefusion og udbetales efter samme regler som denne. Efter de gældende regler får kommunerne udbetalt 80 pct. af den almindelige statsrefusion kvartalsvis i regnskabsårets løb beregnet på grundlag af de løbende udgifter, medens restrefusionen — de sidste 20 pct. — udbetales pr. 15. december i det følgende regnskabsår. Derimod er hovedparten af det særlige statstilskud („udligningsfondstilskud“), der udbetales i et regnskabsår, beregnet på basis af kommunernes udgifter 2 år tidligere. Det særlige statstilskud, der udbetales i løbet af regnskabsåret 1960-61, er således beregnet på basis af udgifterne i regnskabsåret 1958-59, og denne „efterslæbning“ af tilskuddet medfører, at de kommuner, der har udgiftsstigninger, i virkeligheden kommer til at „stå i forskud“ over for staten i 2 år med den del af udgiftsstigningerne, der er tilskudsberettiget.

En sammenlægning af det særlige statstilskud med den almindelige statsrefusion, der også må omfatte invalide- og folkepensionsudgifterne, vil således ikke alene betyde en væsentlig forenkling af de sociale regnskaber og refusionsberegningen, men tillige en rimelig forbedring af kommunernes likviditet. For statens vedkommende vil de finansielle konsekvenser af en sådan ordning være begrænset, idet der alene bliver tale om en éngangsudgift for staten. Sættes ordningen i kraft fra og med regnskabsåret 1962-63, vil det særlige statstilskud blive beregnet af de løbende udgifter i dette regn-